

Joël Dicker

**EL LLIBRE DELS
BALTIMORE**

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

Títol original: *Le livre des Baltimore*
© Éditions de Fallois, 2015

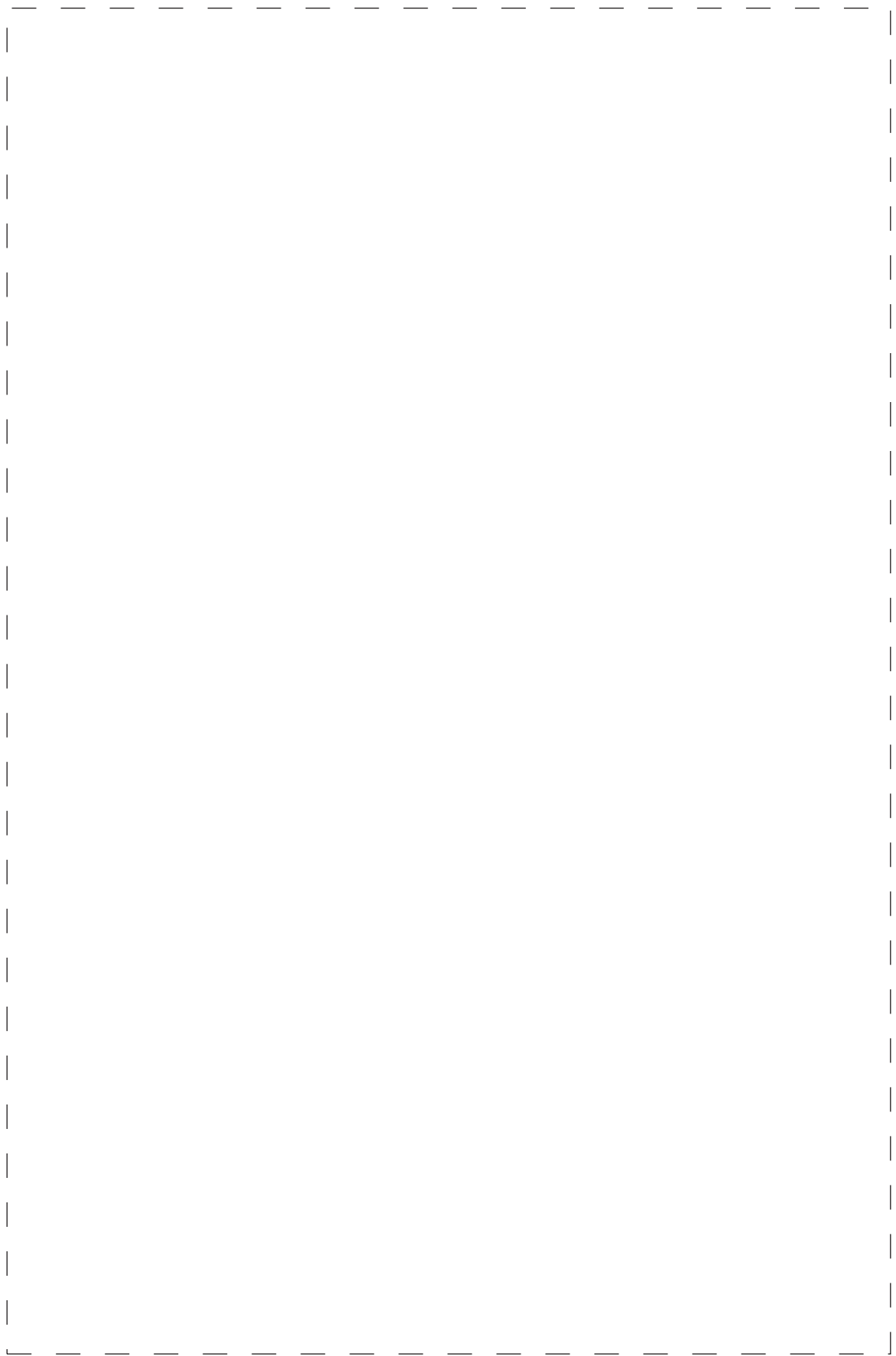
1a edició: maig del 2016

© de la traducció: Imma Falcó
© Edicions La Campana
Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona
Tel.: 93 453 16 65
info@lacampanaeditorial.com
www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: Zink comunicació
Il·lustració de la coberta: © Jack Vettriano

ISBN: 978-84-16457-32-8
Dipòsit legal: B. 10.460 - 2016
Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)
Imprès a Romanyà Valls. Capellades (Barcelona)

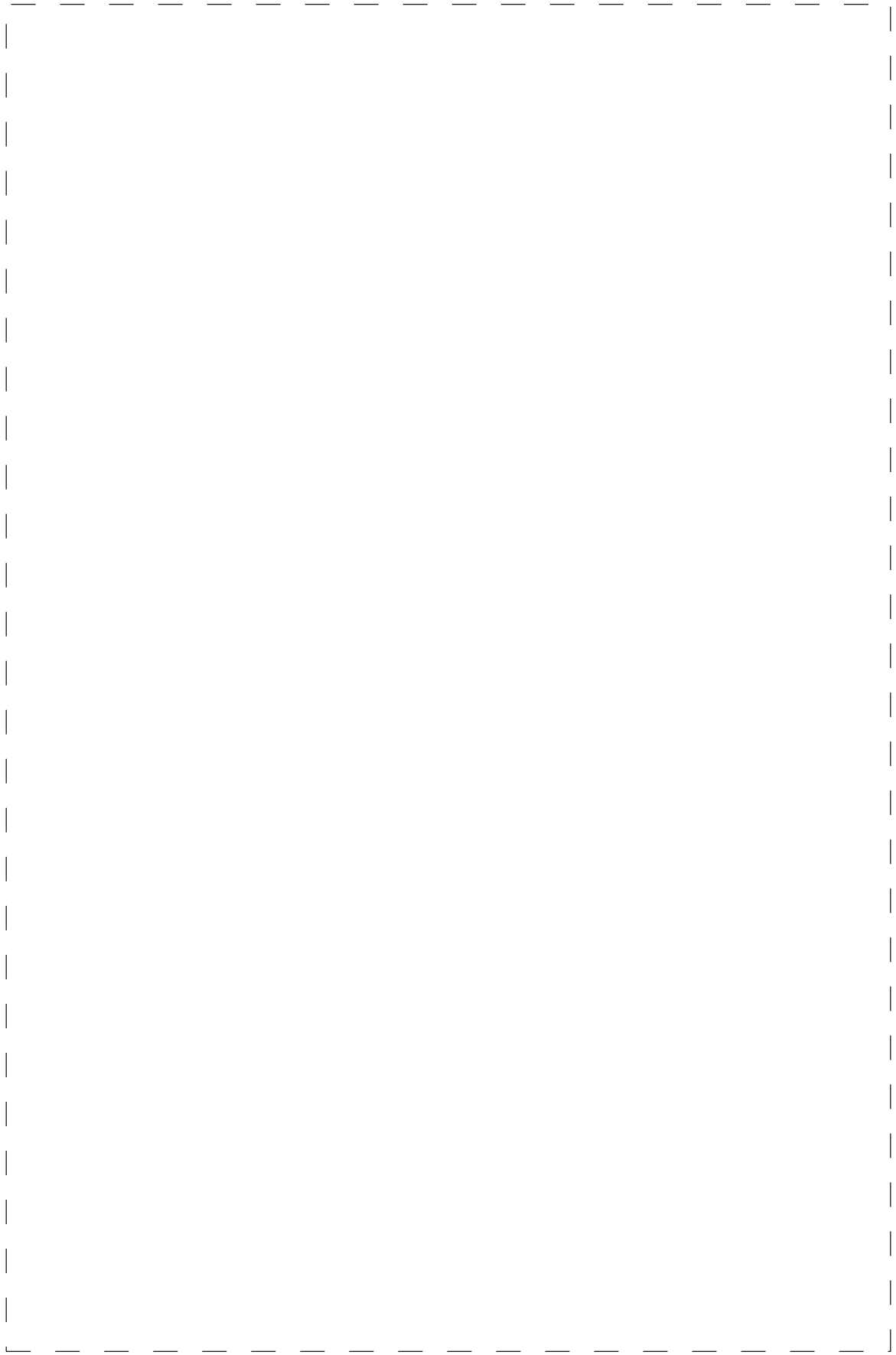
En memòria seva

PRÒLEG

Diumenge 24 d'octubre del 2004

Un mes abans del Drama

Demà el meu cosí Woody ingressarà a la presó. S'hi passarà els pròxims cinc anys de vida.

Mentre faig la carretera que em porta de l'aeroport de Baltimore a Oak Park, el barri de la seva infantesa, on he de passar amb ell el seu últim dia de llibertat, me l'imagino presentant-se davant les reixes de la imponent presó de Cheshire, Connecticut.

Passem el dia amb ell a casa del meu tiet Saul, on tan feliços vam ser. Hi ha en Hillel i l'Alexandra, i tots plegats tornem a ser, durant unes hores, el mateix quartet meravellós d'abans. En aquest moment no tinc ni idea de com incidirà aquest dia en les nostres vides.

Al cap de dos dies rebo una trucada del meu tiet Saul.
—¿Marcus? Sóc el tiet Saul.

–Hola, tiet Saul. ¿Com estàs?...

No em deixa parlar.

–Marcus, escolta'm bé: necessito que vinguis corrents a Baltimore. Sense fer-me cap pregunta. Ha passat una cosa greu.

Penja. El primer que penso és que s'ha tallat la comunicació i li torno a trucar de seguida: no respon. Quan hi insisteixo per segona vegada, acaba agafant la trucada, però es limita a dir-me «Vine a Baltimore».

I torna a penjar.

Si trobeu aquest llibre, sisplau, llegiu-lo.

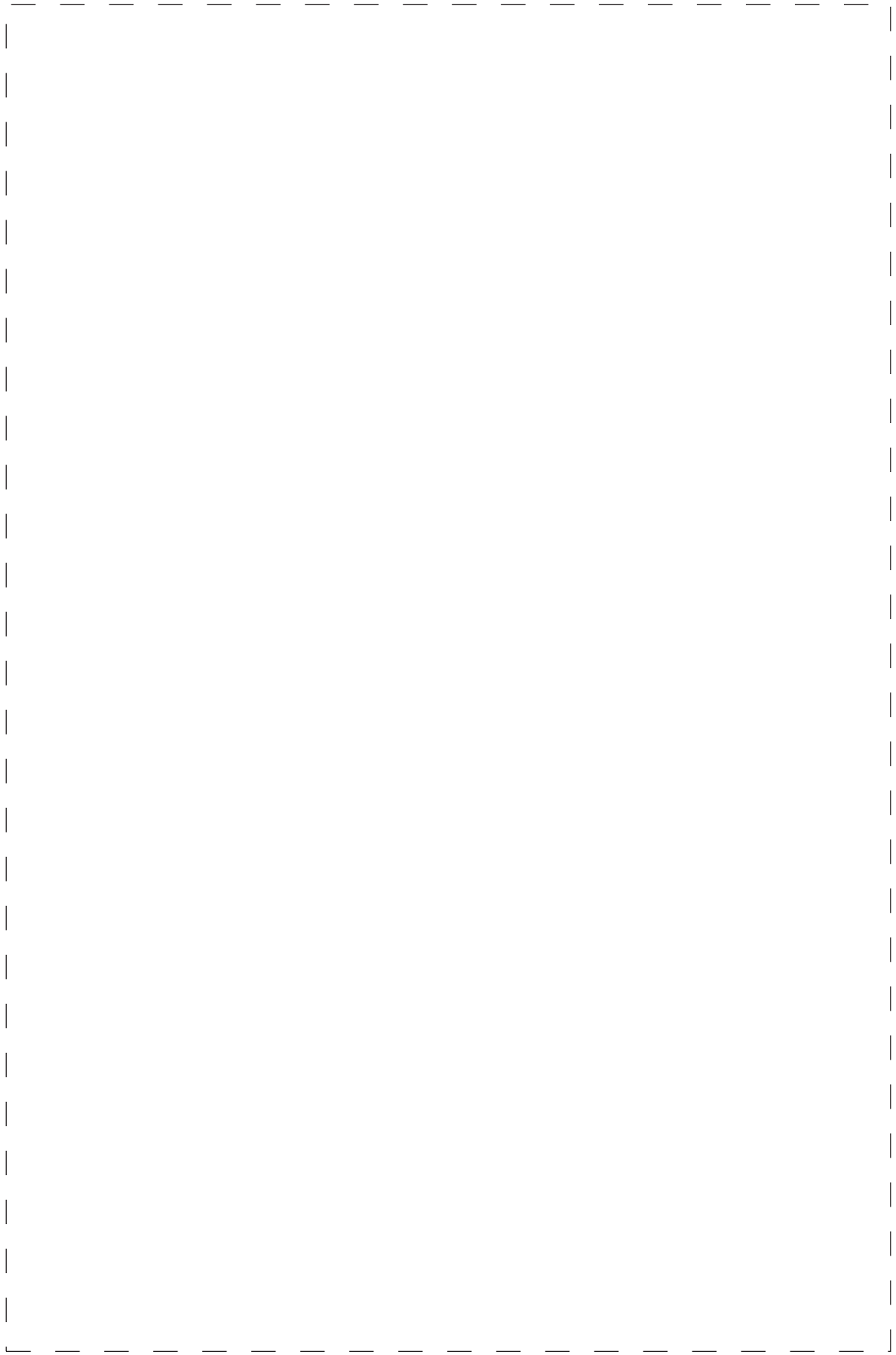
M'agradaria que algú sabés la història dels Goldman de Baltimore.

PRIMERA PART

El llibre de la joventut perduda

(1989-1997)

Sóc l'escriptor.

Així és com em diu tothom. Els amics, els pares, la família, i també els que no conec però em reconeixen a mi en algun lloc públic i em diuen: «¿Vostè no deu pas ser aquell escriptor...?» Sóc l'escriptor, és la meva identitat.

La gent es pensa que com que ets escriptor, tens una vida més aviat reposada. No fa gaire un amic meu, queixant-se del temps que perdia desplaçant-se de casa al despatx, em va acabar etzibant: «En el fons, tu et lleves al matí, t'asseus al teu despatx i et poses a escriure. I para de comptar.» Jo no vaig ni respondre. M'havia deixat massa deprimat constatar fins a quin punt en l'imaginari col·lectiu la meva feina consistia a no fer res. La gent es pensa que no fums ni brot, quan en realitat és precisament quan no estàs fent res, que treballes més.

Escriure un llibre és com obrir una casa de colònies. La

teva vida, habitualment solitària i tranquil·la, es veu de cop i volta pertorbada per una multitud de personatges que un dia se't presenten sense avisar i et posen la vida de cap per avall. Arriben un matí en un gran autocar i en baixen sorollosament, emocionats amb el paper que els ha tocat. I a tu et toca aguantar-te, ocupar-te'n, alimentar-los, acollir-los. Ets responsable de tot. Perquè l'escriptor ets tu.

Aquesta història va començar un mes de febrer del 2012, quan vaig marxar de Nova York per anar-me'n a escriure la meva nova novel·la a la casa que m'acabava de comprar a Boca Raton, Florida. L'havia comprat feia més o menys tres mesos amb els diners de la cessió dels drets cinematogràfics del meu últim llibre, i, tret d'uns quants viatges puntuals per moblar-la durant els mesos de desembre i gener, era la primera vegada que hi anava per passar-hi una temporada. Era una casa espaiosa, tota plena de finestres, que mirava a un llac molt apreciat pels passejants. Estava situada en un barri molt verd i tranquil habitat bàsicament per jubilats benestants, entre els quals jo desentonava. Tenien el doble d'anys que jo, però si havia triat aquell lloc era precisament per la calma absoluta que s'hi respirava. Era el lloc que em calia per escriure.

A diferència de les estades que hi havia fet fins aleshores, que havien sigut molt curtes, aquesta vegada tenia molt de temps per endavant i vaig anar a Florida amb

cotxe. Els gairebé dos mil quilòmetres de viatge no m'espantaven gens: anys enrere havia fet moltes vegades aquell mateix trajecte des de Nova York per anar a visitar el meu tiet, en Saul Goldman, que se n'havia anat a viure als afores de Miami després del Drama que havia sacsejat la seva família. Em sabia el camí de memòria.

Vaig deixar Nova York sota una fina capa de neu, amb el termòmetre que marcava deu graus sota zero, i al cap de dos dies arribava al suau hivern tropical de Boca Raton. Quan em vaig retrobar amb tot aquell decorat tan familiar de sol i de palmeres, no vaig poder evitar pensar en el tiet Saul. L'enyorava moltíssim. Me'n vaig adonar en el moment de sortir de l'autopista per trencar cap a Boca Raton, perquè m'hauria agradat continuar fins a Miami per veure'l. Fins i tot em vaig preguntar a mi mateix si les vegades anteriors hi havia anat realment per ocupar-me dels mobles o si, en el fons, no era més que una manera de mantenir el vincle amb Florida. Sense ell no era el mateix.

El meu veí directe a Boca Raton era un simpàtic septuagenari, en Leonard Horowitz, una antiga eminència en dret constitucional a Harvard que passava els hiverns a Florida i que, des que s'havia mort la seva dona, es distreia escrivint un llibre que no acabava de començar mai. Ens

vam conèixer el dia que vaig comprar la casa. Em va trucar a la porta amb un pack de cerveses per donar-me la benvinguda i vam connectar des del primer moment. Des d'aleshores s'ho va agafar com un costum i em venia a saludar cada cop que tornava. Vam fer amistat ràpidament.

Apreciava la meva companyia i em sembla que es va alegrar de veure que desembarcava per passar-hi una temporada. Quan li vaig explicar que venia a escriure la meva pròxima novel·la, de seguida em va començar a parlar de la seva. Hi posava moltes ganes, però encara no havia avançat pràcticament gens en la història. Sempre anava a tot arreu amb un gran quadern d'espiral on havia escrit amb retolador «Quadern núm. 1», donant a entendre que n'hi hauria més. Sempre el veia amb el nas ficat allà dins; des de bon matí, a la taula de la terrassa de casa seva o a la taula de la cuina. Un parell de vegades me l'havia trobat assegut en una taula d'un cafè del centre, concentrat en el seu text. Ell, en canvi, em veia passejant, nedant al llac, marxant cap a la platja o anant a comprar a peu. Al vespre venia a trucar a la meva porta amb unes cerveses fresques. Ens les preniem a la meva terrassa, fent una partida d'escacs i escoltant música. Darrere nostre, el paisatge sublim de les palmeres i el llac, tenyits del vermell de la posta de sol. Entre jugada i jugada sempre em preguntava, sense apartar els ulls del tauler:

–¿Què, Marcus? ¿I el llibre?

–Va endavant, Leo. Va endavant.

Quan ja feia dues setmanes que era allà, un vespre, en el moment de matar-me la torre, es va aturar de cop i em va dir, com si estigués amoïnat:

–¿Però tu no havies vingut a escriure la teva nova novel·la?

–Sí. ¿Per què?

–Perquè no fots ni brot, i em posa nerviós.

–¿I què t’ho fa pensar, que no faig res?

–És que ho veig! Et passes tot el dia badant, fent esport i mirant passar els núvols. Tinc setanta-vuit anys. Sóc jo, qui s’hauria de dedicar a vegetar com tu. En canvi tu, amb trenta-i-pocs, t’hauries d’estar escarrassant a treballar!

–¿Però què és el que et posa tan nerviós, en realitat, Leo? ¿El meu llibre o el teu?

Havia posat el dit al forat. Va suavitzar l’actitud.

–M’agradaria saber com t’ho fas. La meva novel·la no avança. Tinc curiositat per saber com treballes.

–M’assec en aquesta terrassa i penso. I creu-me que és una feinada. Tu escrius per distreure’t. És diferent.

Va avançar el cavall i em va amenaçar el rei.

–¿No em podries donar alguna idea bona per a l’argument de la novel·la?

–Impossible.

–¿Per què?

–Ha de sortir de tu.

–Per si de cas, evita parlar de Boca Raton al teu llibre, sisplau. No em fa cap falta que vinguin els teus lectors a passar-se el dia aquí a fora per veure on vius.

Vaig somriure i li vaig replicar:

–La idea no cal buscar-la, Leo. La idea ve tota sola. La idea és un fet que pot passar en qualsevol moment.

¿Com m'havia d'imaginar jo quan vaig pronunciar aquestes paraules que això era exactament el que estava a punt de passar? Vaig veure la silueta d'un gos que rondava pel llac. Tenia el cos musculat però prim, les orelles punxegudes i ensumava l'herba. No hi havia ningú a prop.

–Sembla que estigui sol, aquell gos –vaig dir.

En Horowitz va aixecar el cap i va observar l'animal vagabund.

–No n'hi ha, de gossos abandonats, per aquí –va sentenciar.

–No he dit pas que fos un gos abandonat. He dit que voltava tot sol.

M'encanten els gossos. Em vaig aixecar de la cadira, vaig fer altaveu amb les mans i li vaig fer un xiulet perquè vingués. El gos va dreçar les orelles. Vaig tornar a xiular i va venir cap a mi.

–Estàs sonat –va remugar en Leo–. ¿Com ho saps, que no té la ràbia, aquest gos? Et toca a tu.

–No ho sé –vaig fer jo avançant distretament la torre.

En Horowitz em va matar la reina per castigar la meva insolència.

El gos va arribar a l'altura de la terrassa. Em vaig ajupir al seu costat. Era un mascle força gran, de pelatge fosc, amb una clapa negra damunt dels ulls i uns bigotis llargs de foca. Em va arrambar el cap i l'hi vaig acariciar. Era molt tendre. Vaig sentir instantàniament que es creava un vincle entre tots dos, una mena d'amor a primera vista, i els que coneixen bé els gossos saben què vull dir. No portava collar ni res que el pogués identificar.

–¿L'havies vist algun cop? –vaig preguntar a en Leo.

–Mai.

Després d'inspeccionar la terrassa, el gos va tornar a marxar sense que el pogués retenir i va desaparèixer entre les palmeres i els arbustos.

–Sembla que sàpiga on va –va dir en Horowitz–. Segur que és d'algun veí.

Aquell vespre feia molta xafogor. Quan en Leo va marxar, tot i que era fosc ja s'endevinava un cel amenaçador. No va trigar a esclatar una violenta tempesta amb uns llampecs impressionants que es projectaven darrere del

llac. A continuació es van esquinçar els núvols i va començar a caure una pluja torrencial. Cap a la mitjanit, mentre llegia a la sala d'estar, vaig sentir uns lladrucs a la terrassa. Vaig anar a veure què passava i per la porta vidriera vaig veure el gos amb tot el pèl xop i cara de pena. Vaig obrir i de seguida va entrar a dins de casa. Em va implorar amb la mirada.

–D'acord, et pots quedar –li vaig dir.

Li vaig donar menjar i beure en dos bols improvisats amb casseroles, em vaig asseure al seu costat per eixugar-lo amb una tovallola i vam mirar plegats com la pluja tamborinava contra els vidres.

Va passar la nit a casa meva. L'endemà, quan em vaig despertar, el vaig trobar dormint tranquil·lament al terra de la cuina. Li vaig fer una corretja amb un cordill, només per si de cas, perquè em seguia dòcilment, i vam sortir a buscar el seu amo.

En Leo era al porxo de casa seva prenent-se el cafè, amb el seu «Quadern núm. 1» obert al davant per una pàgina desesperadament blanca.

–¿Què hi fas, amb aquest gos, Marcus? –em va preguntar quan va veure que el feia pujar al maleter del cotxe.

–Me l'he trobat aquesta nit a la terrassa de casa i plovia tant que l'he fet entrar. Em sembla que està perdut.

–¿I on vas?

–A posar un anunci al supermercat.

–En realitat no treballes mai.

–Ara estic treballant.

–Doncs no t’hi cansis gaire, noi.

–No pateixis.

Després de posar un anunci als dos supermercats més propers, em vaig passejar una estona amb el gos pel carrer principal de Boca Raton, amb l’esperança que algú el reconegués. Però res. Al final vaig acabar anant a la policia, on em van enviar a la consulta d’un veterinari. De vegades els gossos porten un xip d’identificació que permet trobar-ne el propietari. Però no era el cas d’aquest, i el veterinari no va poder fer res per mi. Em va proposar portar-lo a la gossera, però jo m’hi vaig negar i vaig tornar a casa acompanyat pel meu nou company, que, malgrat la seva talla imponent, les coses com siguin, era sumament tendre i dòcil.

En Leo m’esperava al porxo de casa seva. Així que em va veure arribar, va venir corrents cap a mi brandant uns papers que acabava d’imprimir. Acabava de descobrir feia poc la màgia del cercador de Google i buscava a tort i a dret qualsevol pregunta que li passés pel cap. Per a un acadèmic com ell, que s’havia passat bona part de la vida en biblioteques buscant referències, la màgia dels algoritmes tenia un efecte especial.

–He fet la meva investigació particular –em va dir com si acabés de resoldre l’afer Kennedy mentre m’allargava desenes de pàgines, cosa que m’obligaria a ajudar-lo en qualsevol moment a canviar el cartutx de tinta de la impressora.

–¿I què ha descobert, professor Horowitz?

–Que els gossos troben sempre casa seva. N’hi ha que recorren milers de quilòmetres per tornar a casa.

–¿I què em recomanes?

En Leo va fer cara de vell saberut:

–Que el segueixis tu a ell en lloc d’obligar-lo a seguir-te. Ell sap on va, i tu no.

El que deia el meu veí no era cap disbarat. Vaig decidir deixar anar la corda que li feia de corretja i el vaig deixar voltar al seu aire. Va marxar trotant, primer resseguint el llac i després per un caminet. Vam travessar un camp de golf i vam arribar a un altre barri residencial que jo no coneixia, vorejat per un braç de mar. El gos va seguir la carretera, va girar dos cops a la dreta i finalment es va aturar en una portalada darrere la qual hi havia una casa magnífica. Es va asseure i va començar a bordar. Vaig trucar a l’interfon. Em va respondre una veu de dona i li vaig explicar que havia trobat el seu gos. Es va obrir la porta i el gos va córrer cap dins, ostensiblement content de tornar a ser a casa seva.

Jo el vaig seguir. Va aparèixer una dona a l'escalinata i el gos se li va llançar al damunt content com unes pasqües. Vaig sentir que la dona l'anomenava pel seu nom: «Duke». Es van fer tot de festes i jo vaig avançar una mica més. Llavors la dona va aixecar el cap i em vaig quedar de pedra.

–¿Alexandra? –vaig poder articular finalment.

–¿Marcus?

Ella estava tan estupefacta com jo.

Una mica més de set anys després del Drama que ens havia separat, me la tornava a trobar. Va obrir molt els ulls i va repetir, de cop i volta, en un crit:

–Marcus, ¿ets tu?

Jo em vaig quedar clavats, estabornit.

Va venir corrents cap a mi.

–Marcus!

En un impuls de tendresa natural, em va agafar la cara amb les mans. Com si ella tampoc s'ho pogués creure i es volgués assegurar que tot era real. Jo era incapaç d'articular paraula.

–Marcus –va dir ella–, no m'ho puc creure, que siguis tu.

* * *

Si no és que viviu en una caverna, deueu haver sentit a parlar de l'Alexandra Neville, la cantant i compositora més de moda dels últims anys. Era l'ídol que estava esperant el país des de feia molt de temps, la cantant que havia fet revifar la indústria discogràfica. Havia venut vint milions d'exemplars dels seus tres últims discos. Per segon any consecutiu es trobava entre les personalitats més influents segons la revista *Time*, i es calculava que la seva fortuna personal era de 150 milions de dòlars. Era adorada pel públic i adulada per la crítica. Agradava a joves i a vells. Agradava a tothom. Tant, que semblava que Amèrica no conegués més que aquelles quatre síl·labes, que co-rejava amb amor i fervor. A-le-xan-dra.

La seva parella era un jugador d'hoquei originari del Canadà, en Kevin Legendre, que en aquell moment precisament va aparèixer darrere seu.

—Has trobat en Duke! Des d'ahir que el buscàvem! L'Alex estava desesperada. Gràcies!

Ell em va allargar la mà per saludar-me. Vaig veure com el seu bíceps es contraïa mentre em triturava les falanges. Només l'havia vist a la premsa sensacionalista, que no es cansava de comentar la seva relació amb l'Alexandra. Era d'una bellesa insolent. Més encara que a les fotos. Em va mirar un moment encuriós i després va dir:

—Jo a tu et conec, ¿oi?

–Em dic Marcus. Marcus Goldman.

–L'escriptor, ¿oi?

–Exacte.

–He llegit el teu últim llibre. Me'l va recomanar l'Alexandra; li agrada molt el que fas.

Jo no me'n sabia avenir, d'aquella situació. Acabava de retrobar-me amb l'Alexandra a casa del seu nòvio. En Kevin, que no entenia el que estava passant, em va convidar a quedar-m'hi a sopar, invitació que vaig acceptar encantat.

Vam fer uns bistecs enormes en una barbacoa immensa que tenia a la terrassa. Jo no estava al cas dels últims esdeveniments de la carrera d'ell: em pensava que encara era defensa dels Nashville Predators, però l'havien fitxat els Florida Panthers al mercat d'estiu. Allò era casa seva. Ara vivia a Boca Raton, i l'Alexandra havia aprofitat una pausa en l'enregistrament del seu nou disc per anar-lo a veure.

Fins al final del sopar en Kevin no es va adonar que l'Alexandra i jo ens coneixíem molt.

–¿Ets de Nova York? –em va preguntar.

–Sí, visc allà dalt.

–¿I què se t'hi ha perdut, a Florida?

–Ja fa anys que tinc costum de venir aquí. El meu tiet vivia a Coconut Grove i el venia a veure molt sovint. M'acabo de comprar una casa a Boca Raton, no gaire lluny d'aquí. Buscava un lloc tranquil per escriure.

–¿Com està el teu tiet? –va preguntar l’Alexandra–. No ho sabia, que ja no vivia a Baltimore.

Vaig eludir la pregunta i em vaig limitar a respondre:

–Va marxar de Baltimore després del Drama.

En Kevin ens va assenyalar a tots dos amb la punta de la forquilla sense ni tan sols adonar-se’n.

–¿M’estic fent jo la pel·lícula o vosaltres dos ja us coneixíeu? –va preguntar.

–Vaig viure uns quants anys a Baltimore –li va explicar l’Alexandra.

–I una part de la meva família també vivia a Baltimore –vaig continuar jo–. Aquest tiet, precisament, amb la seva dona i els meus cosins. Vivien al mateix barri que l’Alexandra i la seva família.

L’Alexandra va trobar convenient no donar-ne més detalls i vam canviar de tema. Després de sopar, com que hi havia anat a peu, es va oferir a portar-me a casa.

Quan ens vam quedar tots dos sols al cotxe, vaig notar que estàvem incòmodes. Finalment vaig dir:

–Sembla mentida, que el teu gos hagi anat a parar precisament a casa meva.

–S’escapa moltes vegades –va respondre.

Jo vaig tenir el mal gust de fer-ne broma.

–Potser no li agrada en Kevin.

–No comencis, Marcus.

El to havia sigut taxatiu.

–No siguis així, Alex...

–¿Així com?

–Ja saps què vull dir.

Va aturar el cotxe en mig de la carretera i em va mirar de fit a fit.

–¿Per què m’ho vas fer, allò, Marcus?

A mi em costava aguantar-li la mirada. Va exclamar:

–Em vas abandonar!

–Ho sento molt. Tenia les meves raons.

–¿Les teves raons? No en tenies cap, de raó, per engegar-ho tot a rodar!

–Alexandra, són... Són morts!

–¿I què? ¿Que potser és culpa meva?

–No –vaig respondre–. Em sap greu. Em sap molt greu tot.

Es va fer un silenci pesant. Les úniques paraules que vaig pronunciar després d’allò van ser per guiar-la fins a casa meva. Un cop davant de la porta, em va dir:

–Gràcies per això d’en Duke.

–M’agradaria tornar-te a veure.

–Jo crec que és millor que ho deixem així. No tornis, Marcus.

–¿A casa d’en Kevin?

–A la meva vida. No tornis a la meva vida, sisplau.

I se'n va anar.

Jo no estava d'humor per tornar a casa. Tenia les claus del cotxe a la butxaca i vaig decidir sortir a fer un volt. Vaig anar fins a Miami i, sense pensar-hi, vaig travessar tota la ciutat fins al tranquil barri de Coconut Grove i vaig aparcar davant de casa del meu tiet. A fora feia bo i vaig sortir del cotxe. Em vaig repenjar a la carrosseria i em vaig passar una bona estona contemplant la casa. Tenia la impressió que ell era a dins, que podia sentir la seva presència. Tenia ganes de tornar a ser amb el meu tiet Saul, i només hi havia una manera de fer-ho possible. Escriure'l.

* * *

En Saul Goldman era el germà del meu pare. Abans del Drama, abans dels fets que em dispo a explicar-vos, era, per dir-ho en paraules dels meus avis, «un home molt important». Era advocat i dirigia un dels bufets més prestigiosos de Baltimore. La seva experiència l'havia portat a intervenir en casos cèlebres per tot Maryland. El cas Dominic Pernell, l'havia portat ell. El cas de la ciutat de Baltimore contra Morris, l'havia portat ell. El cas de les vendes il·legals de Sunridge, l'havia portat ell. A Baltimore el coneixia tothom. Sortia als diaris i a la televisió, i encara me'n recordo que en aquella època a mi això m'impressio-

nava molt. S'havia casat amb el seu amor de joventut, la dona que per a mi es convertiria en la tieta Anita. Per als meus ulls de criatura, era la dona més guapa i la mare més dolça del món. Era metge i una autoritat al departament d'oncologia de l'hospital Johns Hopkins, un dels més prestigiosos del país. Havien tingut plegats un fill meravellós, en Hillel, bon noi i amb una intel·ligència clarament superior, amb qui em portava pocs mesos i amb qui m'unia un vincle fraternal.

Els millors moments de la meua joventut van ser els que vaig passar amb ells, i durant molt de temps la simple evocació del seu nom em va omplir d'orgull i de felicitat. Si els comparava amb totes les famílies amb qui m'havia relacionat fins aleshores, amb totes les persones que havia conegut, ells em semblaven superiors: més feliços, més perfectes, més ambiciosos, més respectats. Durant molt de temps la vida em va donar la raó. Eren éssers d'una altra dimensió. Em fascinava la facilitat amb què passaven per la vida, em meravellava la seva resplendor, em captivava la seva desimboltura. Admirava el seu aspecte, les seves possessions, la seva posició social. La casa immensa que tenien, els seus cotxes de luxe, la residència d'estiu als Hamptons, l'apartament de Miami, les seves tradicionals vacances d'esquí de març a Whistler, a la Colúmbia Britànica. La seva senzillesa, la seva felicitat. La seva amabilitat

amb mi. La seva magnífica superioritat, que et feia admirar-los de manera natural. No despertaven gelosia: eren massa inigualables per ser envejats. Estaven beneïts pels déus. Durant molt de temps vaig pensar que mai no els passaria res. Durant molt de temps vaig pensar que serien eterns.